

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. w W.
przeciwko Syndykowi masy upadłości T. K. prowadzącego działalność gospodarczą
pod firmą J. [...] T. K. z siedzibą w P. (poprzednio T. K.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 czerwca 2019 r., sygn. akt VII AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa M. sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 czerwca 2019 r., zmieniającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 16 marca 2017 r., którym utrzymano w mocy nakaz zapłaty z dnia 18 grudnia 2013 r. co do kwoty 880 302,57 zł poprzez uchylenie tego nakazu zapłaty co do dalszej kwoty 734 065,09 zł i w tym zakresie oddalono powództwo.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub oczywista zasadność skargi kasacyjnej i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli zachodzi przynajmniej jedna z nich.

W skardze oparto się na przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z niezgodności zaskarżonego wyroku z przepisami prawa wskazanymi w podstawach skargi, a w odniesieniu do art. 709¹⁵ k.c. z wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której doprowadziło ono do wydania oczywiście nieprawidłowego

orzeczenia. Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia.

Strona skarżąca nie uczyniła zadość wymaganiom stawianym prawidłowemu uzasadnieniu powołanej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. W jej ocenie Sąd odwoławczy nie zastosował się do linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wyrażonej w rozstrzygnięciach wskazanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (m.in. wyroków SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 354/07; z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 176/11; z dnia 18 lutego 2015 r., I CSK 64/14; z dnia 29 kwietnia 2016 r., I CSK 206/15; z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09; z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 216/09 - niepubl.). Sąd Najwyższy nie podziela takiego stanowiska. Przeciwnie, w judykatach wskazanych przez stronę skarżącą wyraźnie wskazano, że funkcją uprawnienia z art. 709¹⁵ k.c. jest zastąpienie odszkodowania za szkody, jakie poniósł finansujący w związku z przedwczesnym rozwiązaniem umowy leasingu, a w konsekwencji najważniejszą przesłanką wyliczenia kwot należnych finansującemu jest wykazanie poniesienia szkody, zaś korzyści uzyskane ponad jej wysokość powinny zostać odjęte od ogólnej kwoty odszkodowania wyliczonego poprzez wspólne zarachowanie pozostałych należnych rat leasingowych, zgodnie z brzmieniem tego przepisu. Te założenia zostały natomiast uwzględnione przez Sąd Apelacyjny, co stoi w sprzeczności z twierdzeniami strony skarżącej. Nie odpowiada stanowi rzeczy ponadto uzasadnienie wniosku w części powołującej na okoliczności rzekomo bezsporne, a w istocie będące opisem dokumentacji rozliczeniowej sporządzonej przez samego skarżącego, kwestionowanej przez pozwanego co do zasady i co do wysokości.

Odnosząc się do powiązania oczywistej zasadności skargi z naruszeniami przepisów wskazanych w podstawach skargi, Sąd Najwyższy przypomina, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c., a aby spełnić to wymaganie konieczne jest jego samodzielne uzasadnienie z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia

podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty. Wymaganie to wynika stąd, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zawarty w odpowiedzi na skargę, został oddalony wobec odniesienia go wyłącznie do etapu postępowania rozpoznawczego i stanowiska w przedmiocie oddalenia skargi a nie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania.

jw